

ПОВІТРЯНІ ПОДОРОЖІ – ЯК СОЛОДКИЙ СПОМИН

25 років тому Рівненський аеропорт припинив обслуговування місцевих авіаліній.

Розташований на північно-західній околиці Зарічного, тутешній аеродром розпочав прийом легкомоторних літаків ще в перші повоєнні роки. Це було обумовлено найбільшою віддаленістю нашого райцентру від Рівного та бездоріжжям. Адже дорогу з твердим покриттям від Зарічного до Дубровиці було прокладено лише на початку 60-х років.

Таким чином, довгі десятиріччя повітряний транспорт був найбільш вигідним для тутешніх пасажирів. Якщо автобусом до Рівного можна було дістатися за 6 годин, то літаком АН-2, при вартості квитка в 4 радянських рублі, – за 45 хвилин. Повітряне судно з екіпажем 2 чоловіки приймало на борт 12 пасажирів або адекватну кількість вантажу. Бажаючих подорожувати літаками було багато, відповідно, й місця доводилось замовляти заздалегідь. Якщо ж повного комплексу завантаження пасажиромісць не досягалось, повітря літак не возив – довантажували різним товаром. Зазвичай, з Рівного везли пиво в пляшках чи бочках, із Зарічного – вершкове масло, головну продукцію місцевого маслозаводу.

У літній період, протягом світлового дня, здійснювалось 6 рейсів з Рівного до Зарічного

і в зворотньому напрямку. Вранці і по обіді повітряні рейси, після посадки в Зарічному, продовжувались до Пінська. Вони були популярними серед домогосподарок, котрі, за півтора карбованця і за 15 хвилин, добирались до білоруського міста, аби там запитись дешевим м'ясом –

качатиною, напівфабрикатами, крупами, а групи парубків у вихідні літали до Пінська, аби посмакувати там свіжим пивом.

У 1967-68 роках, у зв'язку з бездоріжжям та відсутністю автобусного сполучення віддалених сіл з райцентром, АН-2 двічі на день робили польоти з Зарічного до Острівська і Омита. А ще здійснювались ескурсійні польоти навколо Зарічного зі школярами, проводились показові стрибки з парашутом вихованців Рівненського аероклубу. Доречно нагадати, що в ті роки повітряні рейси з Рівного здійснювались і до Володимирця, Дубровиці, Більської Волі, Кричильська, Степаня...

ПОГЛЯД У МИНУЛЕ

Одним словом, зарічненцям на той час можна було й позаздрити. Адже тут діяли аж чотири транспортні гавані – нехай і вузькоколіїний, але все ж залізничний вокзал, автовокзал, річкова пристань Стир-Горинського районного управління річкового флоту, звідки ходили пасажирські катери до Пінська, а буксири тягали навантажені лісом і будівельним каменем баржі, та вже згаданий аеропорт, що було недосяжним для більшості райцентрів Рівненщини.

Перехід на ринкові відносини, бензинова криза у перші роки нашої незалежності, призвели до того, що у 1992 році вартість авіаквитка Зарічне – Рівне збільшилась у 50 разів, що було не по кишені пересічним громадянам. Польоти припинились. Приміщення аеропорту, де було 5 робочих місць, продали під житло. Злітно-посадкову смугу спочатку розорали під городи, згодом роздали земельними ділянками під забудову, де нині виріс цілий житловий мікрорайон. Про добрі минулі часи зараз нагадує лише назва паралельної з об'їздною дорогою вулиці – Аерофлотської. А повітряні подорожі до обласного центру залишились для нас солодким спомином.

Антон КУЦЕВИЧ, журналіст